

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1384/2019
12.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Дедић, адвокат из ..., против туженог ДОО „Технопан“ Смедерево, кога заступа Радислав Маравић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3356/17 од 22.11.2018. године, у седници одржаној 12.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3356/17 од 22.11.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Делимичном пресудом Основног суда у Смедереву П1 75/17 од 04.05.2017. године, ставом првим изреке, поништен је као незаконит акт директора туженог – престанак радног односа због отказа од 23.05.2011. године, на основу кога је тужиоцу престао радни однос код туженог. Ставом другим изреке, поништено је као незаконито решење директора туженог од 18.06.2011. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду број .../... од 15.11.2008. године, а због повреде члана 18. став 1, 2. и 6. Уговора о раду.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3356/17 од 22.11.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу другом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог да се обавезе тужилац да му накнади трошкове поступка по жалби, као неоснован.

Против пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужени због погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија туженог неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на неодређено време на основу уговора о раду број .../... од 15.12.2008. године. На основу споразума између тужиоца и туженог (да тужиоцу радни однос код туженог престане 20.06.2011. године), дана 23.05.2011. године тужени је донео акт о престанку радног односа тужиоцу због отказа. Како наведени споразум тужилац није потписао, то исти не производи правно дејство и ништав је у смислу члана 103. тачка 1. Закона о облигационим односима. Доношењем новог решења о престанку радног односа тужиоцу дана 18.06.2011. године, сам тужени је ставио до знања да је наведени акт ништав и да не производи правно дејство. Решењем од 18.06.2011. године, тужиоцу је отказан уговор о раду због више учињених повреда радних обавеза предвиђених чланом 18. став 1, 2. и 6. алинеја 1. и 2. Уговора о раду. Тужиоцу је стављено на терет да је својом кривицом учинио повреде радних обавеза због неизвршавања, неблаговремено и неквалитетно извршавања послова и задатака, чиме омета и онемогућава процес рада и пословања, а послодавцу наноси штету, као и због доласка на рад са закашњењем и напуштањем радног места пре истека радног времена и због непрофесионалног односа према купцима, пословним партнерима и продавцу. Из пошиљке која је предата пошти 25.05.2011. године, произлази да је тужиоцу од стране туженог послато упозорење, решење о годишњем одмору и решење о престанку радног односа и на истој констатовано да прималац није затечен и да је остављен извештај. Након тога, упозорење о разлозима за отказ и акт о престанку радног односа због отказа је истакнут на огласној табли туженог и тада је тужилац упознат са отказом, који носи датум 23.05.2011. године, али не и решења од 18.06.2011. године. Из исказа тужиоца произлази да упозорење о разлозима за отказ и решење о отказу уговора о раду од 18.06.2011.године, тужилац није одбио да прими, јер му никада није ни понуђено да прими наведене акте, а да се преко огласне табле туженог упознао сарешењем од 23.05.2011. године.

С обзиром на утврђено чињенично стање, нижестепени судови су закључили да у конкретном случају тужени није поступио сходно одредби члана 180. Закона о раду и није тужиоца писаним путем упозорио на постојање разлога за отказ уговора о раду, као и да му није уручио решење о отказу уговора о раду од 18.06.2011. године. Наиме, тужиоцу је путем поште покушана достава упозорења и акта о такозваном споразумном престанку радног односа. Како тужени није поступио у складу са одредбом члана 185. Закона о раду, којом је предвиђен поступак за лично достављање решења, чиме је повредио и процедуру давања отказа запосленом, која је прописана и чланом 7 Конвенције МОП-а број 158, то су нижестепени судови поништили као незаконито решење о отказу уговора о раду тужиоца од 18.06.2011. године.

По оцени Врховног касационог суда, правилно су нижестепени судови усвојили захтев тужиоца и закључили да је решење о отказу уговора о раду незаконито, зато што нису правилно примењене одредбе члана 180. и 185. Закона о раду, јер достава упозорења представља део процедуре отказа, а у конкретном случају није извршена

уредна достава упозорења о постојању разлога за отказ, па тако тужилац није ни упозорен на постојање разлога за отказ, као и решења о отказу.

Одредбом члана 180. став 1. Закона о раду („Сл.гласник РС“ број 24/05 и 61/05), прописано је да је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. тачка 1 – 6 овог Закона, запосленог упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање пет радних дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења, док је ставом 2. истог члана прописано да у упозорењу из става 1. овог члана послодавац је дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење.

Одредбом члана 185. став 1. истог закона прописано је да уговор о раду отказује се решењем, у писменом облику, и обавезно садржи образложење и поуку о правном леку, ставом 2. истог члана да решење мора да се достави запосленом лично, у просторијама послодавца, односно на адресу пребивалишта или боравишта запосленог, ставом 3. прописано је да ако послодавац запосленом није могао да достави решење у смислу става 2. овог члана, дужан је да о томе сачини писмену белешку, док је ставом 4. прописано у случају из става 3. овог члана решење се објављује на огласној табли послодавца и по истеку осам дана од дана објављивања сматра се достављеним, а ставом 5. да запосленом престаје радни однос даном достављања решења осим ако овим законом или решењем није одређен други рок.

По оцени Врховног касациног суда, тужени побијано решење није донео у законитом поступку, с обзиром да решење о отказу уговора о раду и упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, нису тужиоцу уредно достављени. Наиме, послодавац доноси упозорење да би се запосленом ставило до знања да је учинио повреде које су довеле до настанка отказног разлога и да би се запосленом омогућило да се о томе изјасни. Правилна примена наведене законске одредбе подразумева да се у упозорењу мора навести чињенични основ који представља повреду радне обавезе и отказни разлог уз остављање рока од најмање пет радних дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења, односно да се изјасни о томе да ли је својом кривицом учинио повреду радне обавезе, односно нарушио радну дисциплину. Тужени је достављање упозорења о постојању разлога за отказ уговора о раду (без датума када је донето) покушао путем поште 25.05.2011. године (заједно са решење о годишњем одмору и актом о престанку радног односа од 23.05.2011. године), али је на пошиљци констатовано да прималац није затечен и да је остављен извештај. Након тога, тужени није сачинио писану белешку, у смислу члана 185. став 3. Закона о раду, већ је истог дана упозорење и акт о престанку радног односа (од 23.05.2011. године на основу споразума) истакао на огласној табли. Из наведеног произлази да тужиоцу решење о отказу уговора о раду од 18.06.2011. године није достављено, а да му упозорење на отказне разлоге из овог решења није ни донето. Услед овог пропуста туженог тужиоцу је онемогућено право на одбрану, односно изјашњење о томе да ли је учинио повреду радне обавезе и радне дисциплине (из решења од 18.06.2011. године).

Ревизијским наводима не доводи се у питање правилност побијане одлуке, који се односе на правилност доставе упозорења о разлозима за отказ, јер је правилно утврђено да тужени није испоштовао процедуру предвиђену одредбом члана 185. Закона о раду, с обзиром да је тужиоцу ускраћено право да се изјасни на наводе из

упозорења у вези разлога за отказ уговора о раду и повреда због којих му је отказан уговор о раду.

Наводе у ревизији којима се оспорава утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио, с обзиром да се ревизија из ових разлога не може изјавити (члан 407. став 2. ЗПП).

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 414. ЗПП, одлучио као у изреци.

Туженом нису досуђени трошкови ревизијског поступка, с обзиром да није успео у ревизијском поступку, због чега је применом члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић